

flaget og ved Behandlingen i de to Thing betragtet Stabets Ansaffelse som en ligefrem Vedligeholdelsesudgift. Naar Statsrevisionsbetænkningen bruger Ordet „extraordinært“, har jeg ikke Noget imod, at det staar der; men jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at det er de 2 Revisorer, der benytte dette Udtryk. Med det Samme vil jeg gjøre opmærksom paa, at, naar Udvalgets Flertal Side 17 henviser til, at Udgifterne omtales som ordinære, saa have vi brugt Ordet „omtales“ ikke saaledes som om det skulde være Meningen, at det altid er Finantslovsforlaget eller Finantsloven, der kalder dem ordinære, men det er snart i Finantslovsforlaget og snart i Statsrevisionens Betænkning, at Ordet „extraordinære“ eller stundom et tilsvarende Udtryk findes. Jeg skal endnu i Forbindelse hermed nævne et særligt Udtryk, nemlig Udtrykket „en Gang for alle“, der vilker en særlig Rolle med Hensyn til en af Udgifterne. Under Nr. A. 3 Side 6 i Udvalgets Betænkning angaaende et midlertidigt Tilskud til den dansk-norske Menighed i Paris, hvortil der paa Finantsloven var opført en Sum af 4,000 Kr., hvilket Beløb ogsaa er blevet anvendt, findes en Bemærkning om, at man har ment at kunne behandle denne Post som en løbende Udgift. Det oplyses der, at Ministeren det foregaaende Aar, altsaa ved Forelæggelsen af Finantslovsforlaget af 1880—81, havde forlangt 4,000 Kr. aarlig til denne Menighed i 3 Aar, men at det kun blev ydet „en Gang for alle“, og herpaa lægges der særlig Vægt. Jeg skal oplyse, at Udtrykket „en Gang for alle“ slet ikke findes i Finantslovsforlaget for 1880—81, men i Motivet til et Forslag, der kom frem under Finantslovens Behandling i det andet Thing, ikke et Forslag fra det samlede Finantsudvalg, men fra en Del af dette. Der var nemlig reist Spørgsmaal, om man overhovedet skulde give Noget til denne Anvendelse eller ikke. Ministeren lagde megen Vægt derpaa, og man foreslog da „en Gang for alle“ at give 4,000 Kr.; man vilde ikke have den Bevilling mere. Det er nu klart, at der ikke kan tillægges en saadan Betegnelse, der kommer frem under Motivering, Lovkraft, ialtfald ikke ud over det Aar. Svad det næste Aar angaar, blev Betegnelsen annulleret, idet Ministeren, tiltrods for at man det foregaaende Aar mente kun at ville give Beløbet „en Gang for alle“ — jeg kan egentlig ikke sige, at „man“ i Rigsdagen mente det, det var dem, der stillede Forslaget, der mente det, ikke Rigsdagen — ved Forelæggelsen af Forslaget af 1881—82 atter forlangte 4,000 Kr., hvorpaa det samlede Finantsudvalg og dermed Thinget og

ogsaa dette Thing gif ind. For det næste Aar 1882—83 begjærede Ministeren og beholdt det samme Beløb, og atter for 1883—84, saaledes at vi endogsaa nu ere komne ud over de oprindelige 3 Aar. Jeg fremdrager dette, fordi jeg tror, at vi have god Grund til at sige, at her have vi et af de Tilfælde, hvor man lægger en utilbørlig Vægt paa et Udtryk, der ikke engang er brugt i Loven, men er kommet frem under Debatten.

Jeg har nu udførlig søgt at klare den juridiske Forstaaelse af den midlertidige Finantslovs enkelte Bestemmelser. Jeg er gaaet ind paa de tvivlsomme Spørgsmaal, som ere fremdragne. I Virkeligheden kunne de henføres til Et, nemlig Spørgsmaalet om, hvilken Betydning der skal tillægges Finantsloven for det foregaaende Aar. Muligen der kunde reises andre Tvivl; det veed jeg ikke; andre ere imidlertid ikke reiste. Men selv om den midlertidige Finantslov med Hensyn til den juridiske Betydning af hvert enkelt Ord maatte være nok saa tydelig og bestemt, selv om der ikke gaves et eneste Ord, som var omtvistet, saa ere vi dog ingenlunde dermed ude over Vanskelighederne. Saa kommer Spørgsmaal om den praktiske Anvendelse af Loven. Naar vi nu have denne Regel om de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, og man er enig om Forstaaelsen af Ordene „nødvendige“, „løbende“ og „de hidtil gjældende Regler“, er man — selv om man var fuldstændig enig med de Herrer Høgsbro og Hørup om Forstaaelsen af Lovordet — ingenlunde ude over alle Vanskeligheder; thi saa kommer den praktiske Anvendelse. Hvilke Udgifter ere nu løbende? Er den Udgift løbende, og er den Udgift det ikke? Ved Afgjørelsen af Spørgsmaalene har man i Grunden ikke Stort at gaa efter, fordi de hidtil ikke ere komne praktisk frem. Ved Finantslovens Behandling skulle nemlig saavel de løbende som de ikke løbende Udgifter bevilges, og det skal fastsættes, med hvilket Beløb disse Udgifter maa afholdes, men man kommer slet ikke ind paa Spørgsmaalene, om Udgifterne skulle anses som løbende eller ikke løbende, det har aldeles ingen praktisk Betydning med Hensyn til Vedtagelsen af de ordinære Finantslove. Derfor er det, at den praktiske Anvendelse vil volde Tvivl. Efter Udvalgets Flertals Formening er der ikke Andet at gjøre end at tage hver Udgift for sig. Efter de overordentlig mange Former, som Udgifterne kunne antage, og efter de overordentlig mange Former, som Staten har at virke for, anse vi det for aldeles umuligt, selv om man var nok saa enig